

Những Kẻ Đối Dịch Lão Cái Thế Ma Đầu

Thời bấy giờ, trên chốn giang hồ có bốn lực lượng cao thủ hùng mạnh nhất. Lực lượng đang giành ngôi bá chủ võ lâm, mặc nhiên thách thức với cả ba lực lượng kia, chính là Tứ Hải Đại Mông bang dưới quyền lãnh đạo của lão ma đầu Hồn Thế Tà Thần. Còn ba lực lượng kia gồm những ai? Tại sao họ lại lép vế so với Đại Mông bang? Họ bị khuất phục hoàn toàn giành chức Thiên Hạ Vô Địch?

Xin chớ nóng vội! Chúng ta hãy bình tĩnh điếm qua các hoạt động của từng lực lượng, nhân đó sẽ có nhận xét về mặt mạnh, mặt yếu, đồng thời còn hiểu thêm những mâu thuẫn hoặc uẩn tình bên trong nó mới thấu đáo được mọi sự kiện, ngõ hầu đánh giá một cách chính xác hơn!

Trước tiên xin đề cập đến Ngũ Đại môn phái và các bang giáo lớn trên dải đất Trung Nguyên. Kể từ đêm xảy ra biến cố tại vùng Tứ Xuyên. Bon Tôn giả của Thiên Tề giáo nhận từ tay Sát Thát Kiếm Khách Ngô Thành Nhân viên ngọc tử truyền quốc. Chẳng hiểu việc cơ mật ấy bị tiết lộ từ lúc nào, thế là bọn đại cao thủ giang hồ thuộc tất cả các bang phái lớn nhỏ kéo đến tranh giành cho bằng được bảo vật thiêng liêng ấy. Và điều đáng tiếc đã xảy ra. Một cuộc huyết chiến cổ kim hy hữu kéo dài suốt mấy ngày đêm.

Môn phái nào cũng tự cho mình có đủ tư cách và bản lĩnh nắm giữ vận mệnh giang sơn, nên cuộc tranh hùng dằng dai không dứt. Do đó, những huyết hận oán cừu ngày ngày thêm chồng chất, khó có thể tẩy rửa cho sạch được. Ôi! Đúng là một cuộc bể dâu biết đến bao giờ mới hàn gắn được? Và đấy cũng chính là nguyên nhân đưa giang hồ đến thời kỳ mạt vận! Trong việc này, ai là người có lợi? Phải chăng đó là kẻ đã ung dung đứng ngoài vòng tranh chấp? Kẻ đã biết rõ từ đầu, song chỉ để tâm rồi ngấm ngầm thúc đẩy các đối thủ cắn xé lẫn nhau. Vô hình chung, cuối cùng “ngư ông đắc lợi”! Đến khi lực lượng hùng hậu của võ lâm Trung Nguyên tan rã ra từng mảnh nhỏ, bấy giờ kẻ thủ lợi mới hiện rõ bản tướng là Tứ Hải Đại Mông bang mà đầu não không ai khác là lão ma đầu Hồn Thế Tà Thần! Thật là một thủ đoạn quỷ quyệt, thâm độc khôn lường!

Hãy nói đến lực lượng thứ hai. Lực lượng này mới nghe qua có vẻ mơ hồ trừu tượng, song kỳ thực lại có một tiềm lực mạnh kinh hồn, bởi vì ẩn tàng tinh hoa của các môn võ thuật kỳ bí hiếm khi xuất hiện trên chốn giang hồ. Đó là những quái nhân, dị khách ẩn dật khắp nơi, chuyên tâm thu thập các kỳ nang, bí lục, tàng phổ để rèn luyện trau dồi thành những bí pháp tuyệt chiêu hầu đạt cho được cái tham vọng ngông cuồng là ngang quyền tạo hóa. Cái miếng đỉnh chung phù phiếm mà bọn giang hồ tục tử lúc nào cũng mong tranh đoạt thì họ xem là loại cỏ rác, chẳng đáng quan tâm. Mà nếu nhận định rằng họ muốn độc bá võ lâm thì chưa hẳn là đúng lắm đâu! Bằng

chứng là họ chẳng thêm gây ảnh hưởng uy thế gì trong giới võ lâm. Thế thì mục đích hiện nay của họ đang quan tâm đến vấn đề gì đây? Chẳng có chi khó hiểu cả. Cái tham vọng thực tế của họ hiện giờ tuy có hơi chậm trễ một tí, song cũng chưa đến nỗi muộn màng, ấy là chiếm đoạt đệ nhất võ lâm chí bảo, pho Ngô Vương bí lục của vị thánh tổ võ lâm An Nam Cái Thế kỳ nhân! Nhưng cuốn bí lục kia đã bị tiêu hủy rồi, còn đâu nữa? Không! Đó chính là pho Ngô Vương bí lục sống – Ngô Thành Nguyên, chưởng môn phái Mã Yên Sơn. Ngô đại hiệp, người đã dịch ra và am hiểu toàn bộ pho sách quý ấy! Kẻ nào quản thúc được Ngô đại hiệp có khác nào đang nắm trong tay bảo vật đệ nhất võ lâm. Còn lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần thì sao? Người đời thường bảo: “Có con khổ vì con, có cửa khổ vì cửa”. Quả thật là như thế! Đã gần hai chục năm qua, từ khi chiếm đoạt đệ nhất võ lâm chí bảo là pho Ngô Vương bí lục, lão ma đầu Thiết Chưởng Tà Thần hết sức mừng rỡ vội vàng chuồn thẳng về Mông Cổ một lèo! Lão hồi hộp mở chiếc hòm bằng hổ phách chạm vàng ra, bên trong sáng rực một pho sách vô cùng quý giá. Lão hồ hởi mở ra xem và ngắm người. Thì ra, pho sách ấy được thảo bằng Nôm tự. Khi xưa, lão vốn được thọ giáo sư tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân, học đâu lồm bồm vài ba chữ. Sau này cũng vì lòng tham, lão bỏ ngang việc học, đánh cắp một trong bốn pho bí quyết Hoàn Sơn trấn quốc là “Thiết chưởng mật tông” trốn biệt khỏi võ môn từ đó.”Thiết chưởng mật tông” ghi bằng Hán tự nên khả dĩ lão mới học được. Lão dùng tuyệt chiêu ấy một thời vùng vẫy nơi góc trời phương Bắc và nổi danh Thiết Chưởng Tà Thần! Lão vẫn chưa thỏa mãn với trình độ võ công như vậy, bèn cải dạng quay lại Đại Việt, lang thang truy tìm bảo vật. Lão biết chắc chắn rằng khi còn sinh tiền, lão tổ An Nam Cái Thế kỳ nhân đã ghi lại những kiến thức về các bộ bí quyết võ công hầu lưu truyền cho hậu thế. Điều ước đoán của lão quả không sai. Lão kiên trì theo dõi và âm thầm chờ đợi cơ hội. Vì bấy giờ lão vốn biết với trình độ võ công của mình chẳng phải là đối thủ của Uyên Ương song hiệp. Chỉ còn cách là “đục nước béo cò”, “lựa gió bẻ măng”. Và rồi cơ hội nghìn năm một thừa đã đến với lão. Khi đã hoàn toàn làm chủ được Ngô Vương bí lục rồi, lão còn phải tìm người dịch pho sách ấy. Sau khi tính toán thiệt hơn, lão bèn bỏ vàng ra mượn tên vua trộm của Đại Việt là Xuyên Bích đạo vương bắt cóc luôn vợ chồng Uyên Ương song hiệp đưa về tận hoang mạc quê hương lão. Lão đại ma đầu đã quản chế chặt chẽ Ngô Thành Nguyên, tính đủ mọi cách để ông phải dịch dần từng đoạn trong pho Ngô Vương bí lục. Dần dà, lão lĩnh hội các môn bí quyết vô địch nằm trong bảo vật ấy và mở rộng bang hội của lão ngày càng hùng mạnh. Lão có nhận định chủ quan dẫn đến sai lầm rằng. Thứ nhất, Ngô Thành Nguyên dẫu có dịch các bí pháp vẫn không đủ thông minh để xếp đặt trình tự lại thuần nhất và thông suốt từ đầu chí cuối được. Thứ hai, người dịch đã bị tàn phế võ công thì dù có biết cũng bằng thừa, bất lực như con chim không cánh, con cá không vi, chẳng được tích sự gì dẫu am tường cả pho bí lục. Vả lại, lão ma đầu đã có một dự tính vô cùng độc ác nữa. Đó là khi Ngô Thành Nguyên đã hoàn tất việc dịch pho sách quý, cũng chính là lúc lão sẽ “trân trọng tiễn đưa” ông về bên kia thế giới yên giấc nghìn thu. Tuy vậy, trong suốt thời

gian qua, lúc nào lão ma đầu cũng lo âu, thấp thỏm. Lão e bọn cao thủ giang hồ sẽ đột nhập vào tận sào huyệt phá rối cái công trình vĩ đại mà lão đã dày công thực hiện hàng chục năm qua. Còn một điều quan trọng nữa, ấy là cái ý chí kiên cường bất khuất của một người nghĩa sĩ. Lão đại ma đầu đã không thể lường nổi sức mạnh tinh thần bất diệt của vị cự chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn! Ngô đại hiệp khi phát hiện ra bí quyết cuối cùng của pho Ngô Vương bí lục là chiếc chìa khóa có thể mở rộng cửa ngõ để thôn tính giang sơn Đại Việt, ông bàng hoàng xao xuyên tận tâm can. Ông bèn lập kế hoạch hoãn binh, hẹn lần hẹn nữa, dứt khoát không chịu dịch bí quyết ấy cho kẻ thù. Đồng thời, Ngô đại hiệp nguyện rằng nếu có tay cao thủ nào lọt vào sào huyệt của lão ác quỷ, giải cứu cho ông thoát khỏi cảnh chim chạ cá lồng, ông sẽ truyền lại toàn bộ pho bí lục nhiệm màu này để chống lại Hỗn Thế Tà Thần cứu vãn lâm thoát khỏi vòng tai họa!

Bắt đầu từ đạo đó, trên chốn giang hồ, giới cao thủ võ lâm tìm đủ mọi cách để thực hiện ý đồ tham vọng, đó là cứu Ngô đại hiệp để học các bí quyết chống lại lão ma đầu giành lấy chức vô địch võ lâm. Nhưng hỡi ôi, thật đáng chê trách cho bọn bất tài vô dụng, chỉ vì lòng tham cuồng vọng mà chẳng chịu sáng suốt nhận định tình hình. Bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang nào phải là đám bù nhìn mà hồng qua mặt. Vì vậy, bọn cao thủ giang hồ có khác nào những con thiêu thân khờ khạo chui đầu vào lửa. Những kẻ liều mạng ấy đều bị hãm hại hết...

Thế ra cái ước nguyện của Ngô Thành Nguyên đã tuyệt vọng rồi chăng?

Không đâu! Hãy còn một lực lượng nữa mà chúng ta sẽ đề cập. Ấy là lực lượng cũng hết sức hùng hậu, không kém gì các lực lượng trên, nhưng lại sáng ngời chính nghĩa. Mục đích của lực lượng này là trực tiếp đối đầu với Tứ Hải Đại Mông bang. Có nghĩa rằng bọn ma đầu chính là kẻ thù bất cộng đái thiên của họ. Thế họ là ai? Thuộc hạng nào trọng võ lâm? Tôn chỉ của họ ra sao?

Đó là những người đối với chúng ta không hề xa lạ! Vì họ chính là những bậc anh hùng hào kiệt, trượng phu quân tử xuất xứ từ Đại Việt. Trình độ võ công của họ thuộc vào hàng thượng đẳng, mà tiêu biểu là An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt. Giới giang hồ Trung Nguyên quá ngưỡng vọng mà tôn vinh họ là Ngũ Đại Thần Hiệp.

* *
*

Nhắc lại, sau khi nhận thư mời phó hội của đại sư huynh Hồng Lĩnh Thần Y, cả ba vị kỳ nhân đang lưu lại Thăng Long là Tản Viên Chân Nhân, Độc Cước Thần Hành và Hạ Long Tiên Nương đều nhất tề dấy theo đệ tử trảy về Hồng Lĩnh sơn phục mệnh. Thế là cả suốt sáu năm trời sau đó, năm anh em đồng môn, đệ tử của vị An Nam Cái Thế kỳ nhân, chuyên tâm luyện tập lại các pho bí pháp sư tổ đã từng truyền thụ cho mỗi người. Vị lão nhân tiên trưởng Hồng Lĩnh Thần Y đứng trên danh nghĩa chưởng thủ An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt ra sức đôn đốc chư vị kỳ nhân miệt mài thao

đượt toàn bộ võ công thật là nhuần nhuyễn, nhân đó những người đệ tử của mỗi vị cũng đều được lĩnh hội khá nhiều. Ngày nọ, Hồng Lĩnh Thần Y thấy lực lượng của mình đã dày công khổ luyện đến mức tương đối có thể đem ra thi thố với bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang. Lão hiệp sĩ bèn bàn với chư đệ muội cho phép đám đệ tử hạ sơn về lại bổn môn giúp đời, còn năm vị thắng đến sào huyết của lão Hồn Thế Tà Thần để độ tài cao thấp. Trước khi giã từ, Hồng Lĩnh Thần Y cất đặt cho Bạch Viên và Hỏa Linh Điều ở lại canh giữ, nhất thiết không để kẻ lạ đột nhập lòng hành.

An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt nhằm thắng vùng hoang mạc xa xôi trực chỉ.

Ngày thứ năm, năm vị thần tiên phương nam kéo đến cửa trận đầu tiên của bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang.

Bằng sức mạnh tổng hợp của Ngũ Đại Thần Tiên, trận môn thứ nhất chịu đựng không nổi phải vỡ tan tành. Lập tức, bọn thủ hạ của lão đại ma đầu cấp báo cho bang chủ biết ngay. Hồn Thế Tà Thần bèn huy động hàng trăm thuộc hạ vốn là đại đệ tử của bản bang ào ạt xông ra đương cự. Bọn ma đầu ẩn náu trong các trận đồ, dùng những tuyệt chiêu đánh nhau với Ngũ Đại Thần Tiên. Mặc dù với bản lĩnh siêu phàm nhập hóa, song vì không rành các thế cờ hóc búa của Thanh Vân Phu Tử mà bọn ma đầu dùng làm trận pháp, An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt cũng chịu nhiều phen khốn đốn. May thay, nhờ trình độ võ công siêu việt, năm vị kỳ nhân mới không bị vong mạng. Cuộc tranh giành không tiền khoáng hậu, dữ dội như trời long đất lở ấy kéo dài suốt mấy ngày đêm. Thế mà An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt cũng chỉ phá được đến trận đồ thứ ba là kiệt lực! Cuối cùng, Hồng Lĩnh Thần Y ra lệnh cho chư vị kỳ nhân tạm lui ra ngoài để nghỉ. Triệu Lão Hoàn Đòng nói với sư huynh tử rằng:

– Ngày trước tiểu đệ kết bạn với Ngô công tử nên biết rõ cậu ta có kiến thức uyên thâm về các thế cờ nan giải. Thằng lùn này đã mài nhẵn thạch động suốt ba mươi chín năm trời mà vẫn không giải nổi các thế cờ ác hiểm của lão dịch vật Thanh Vân Phu Tử. Thế mà công tử Ngô Thành Nhân đã giải ra chỉ trong vòng mấy khắc! Bây giờ muốn chọc thủng vào sào huyết của đứa phản sư kia chỉ còn cách là tìm cho được Ngô công tử nhờ chàng ta phụ một tay, ắt sẽ nên cơ sự.

Tản Viên Chân Nhân đưa đôi hốc mắt nhìn vào cõi hư vô, trầm ngâm vuốt chòm râu bạc thót:

– Ngô công tử tài trí linh huệ siêu phàm! Nghe nói chàng đã đột nhập vào tận sào huyết của Hồn Thế Tà Thần, chẳng biết sống chết ra sao?

Độc Cước Thần Hành nói:

– Các kỳ môn trận pháp của thằng Hồn Thế Tà Thần quả là vi diệu. Nếu chúng ta không có bí quyết “Vô Cực khí công” thì đã bị hãm hại hết từ lâu!

Hạ Long Tiên nương gật đầu tiếp lời:

– Tam ca nói rất đúng! Nhưng nếu anh em ta liều lĩnh quá, tiểu muội e chẳng những không đạt được kết quả mà có khi hao tổn đến chân nguyên khó lường!... Việc

này mong đại sư huynh chỉ giáo!

Hồng Lĩnh Thần Y im lặng nghe chư đệ muội bàn luận. Vị tiên trưởng điềm đàm cân nhắc từng lời nói:

– Tam đệ và tứ muội nhận định không sai! Theo như ta biết thì ắt hẳn Hồn Thế Tà Thần đang dùng các thế cờ nằm trong Nang Lục Minh Kỳ của Thanh Vân Phu Tử. Nhưng nghe đâu thời gian trước cấm nang ấy bị thiêu hủy nơi Lê gia trang rồi. Tuy nhiên, chúng ta cần phải xác định lại xem Nang Lục Minh Kỳ có quả thật đã biến thành tro than rồi chăng? Kế đó, ta cũng nên tìm cho ra tông tích của Ngô công tử, một mặt nhờ chàng giải đáp cho các thế cờ hóc búa kia để phá trận, một mặt phối hợp tấn công vào sào huyệt phá tan địa ngục trần gian mà giải cứu cho vợ chồng Uyên Ương song hiệp cùng vạn người đang quần quại dưới xích nô lệ của thằng ác quỷ ấy. Chư hiền đệ, hiền muội nghĩ sao?

Cả bốn vị kỳ nhân đều cho ý kiến của đại sư huynh là sáng suốt, bèn đồng thành tán đồng ngay.

Thế là Ngũ Đại Thần Tiên đành phải hoãn binh.

* *

*

Trước khi An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt đánh thốc vào hang ổ của lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần thì đã có một nhân vật tìm đủ mọi cách đột nhập vào rồi. Nhân vật này hành tung hoàn toàn bí mật. Tuy cũng là kẻ tử thù với bọn ma đầu song không dùng phương cách trực diện mà lại âm thầm len lỏi vào hàng ngũ Tứ Hải Đại Mông bang. Suốt mấy năm trời kiên nhẫn theo dõi rồi nắm rõ quy luật nội bộ của bọn ma đầu, người này ẩn nhẫn thêm một thời gian nữa để chờ cơ hội

Và cuối cùng, cơ hội đã đến. Lệnh điều động khẩn cấp của bang chúa đối với tất cả hàng đại cao thủ thượng thừa trong bang phải xung trận đối đầu với Ngũ Đại Thần Tiên lừng danh mấy cõi. Cuộc chiến sấm sét nổ ra làm rung chuyển cả vành đai của ma đầu đang cương tỏa. Hồn Thế Tà Thần vốn biết sức mạnh siêu quần khủng khiếp của An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt nên chẳng dám coi thường. Do đó, lão đại ma đầu bèn tận dụng đám đại đệ tử vốn đã được truyền thụ các bí pháp nằm trong pho Ngô Vương bí lục mang ra cự địch. Lão ta cũng đã cẩn thận, một mặt dời chỗ ở của Ngô Thành Nguyên đại hiệp, một mặt cất đặt người canh gác nghiêm ngặt hơn trước. Tuy nhiên, kẻ cố tình rình người cố ý!

Đêm nọ, trong khi Ngũ Đại Thần Tiên đang công phá trận đồ rất ư mãnh liệt, thì tại dinh cơ Hành Giả Chiêu Hồn, hai tên đại cao thủ thuộc hạ Tứ Hải Đại Mông bang có bốn phạm canh giữ pho Ngô Vương bí lục bỗng thấy bang chúa một người một ngựa từ ngoài trận tuyến xông xộc phi vào nội đình. Bọn chúng chưa kịp tung hô chúc tụng, xảy thấy bang chúa rảo thẳng vào nơi giam Ngô Thành Nguyên. Hai tên chẳng biết ắt giáp gì, chạy vội theo lão run giọng hỏi:

– Bẩm lạy sư tổ! Chẳng hay có việc chi khẩn cấp mà sư tổ vội vàng đến vậy?

Lão ma đầu gần giọng thốt:

– Ta cần mang Ngô Thành Nguyên đi nơi khác!

Lời chưa dứt, hai tay áo của lão phát mạnh. Hai tiếng rú chưa kịp vang lên đã tắt nện ngay. Hai thầy người đồ “huych” xuống sàn nhà. Lão già phóng đến ôm ngang lưng người nho sĩ đang ngồi trầm tư trên một chiếc đôn sứ miệng nói nhanh:

– Đại ca! Theo tiểu đệ rời khỏi nơi đây gấp!

Câu nói chưa dứt, lão già đã cắp nách người nho sĩ bay thẳng ra sân. Hàng trăm tên thuộc hạ của Cơ Hành Giả tuyệt nhiên chẳng biết việc gì xảy ra. Chợt thấy hai bóng người từ trong nhà bay ra hạ mình trên lưng ngựa, chúng chỉ kịp há hốc mồm “ồ” lên một tiếng kinh ngạc thì đã ngã lăn quay ra chết sạch. Thì ra, lão già vừa đặt vị nho sĩ lên lưng ngựa vừa rút trong người ra một chiếc quạt nan vàng phát liền hai cái. Vị nho sĩ nhác thấy thủ pháp của người lạ, sửng sốt thốt khê:

– Trời!”Kim phiến thần công”! Các hạ là...

Con ngựa phóng vút mình vào đêm tối. Bên tai gió giạt ào ào, song vị nho sĩ vẫn nghe người lạ thì thào bằng một giọng ồm ồm:

– Ngô huynh yên chí! Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh đang đưa hiền huynh ra khỏi sào huyệt kẻ thù đây!

– Trời! Lý Tử Thanh hiền đệ đây ư? Hiền đệ làm cách nào mà lọt vào được tận nơi này để giải cứu cho ngu huynh?

– Câu chuyện còn dài lắm!... Xin đại ca nén lòng chờ khi ra khỏi chốn này, tiểu đệ sẽ kể lại cho đại ca được rõ!

Hơi ấm của người bạn cũ truyền sang, Ngô đại hiệp cảm thấy nao nao xao xuyên tận tâm hồn! Ôi! Gần hai chục năm trời cách biệt, Ngô Thành Nguyên cứ ngỡ mình sẽ rũ xác trong chốn lao tù. Thật quá bất ngờ đến nỗi không thể nào tưởng tượng nổi. Những kỷ niệm ngày xưa ngõ đâu đã bị phủ chìm trong lớp bụi thời gian, giờ đây mới có dịp sống lại trong lòng. Ký ức hiện về thôi thúc dồn dập tạo thành bao niềm xúc cảm. Cho dẫu một trái tim có bị chai đá đi nữa, thì một lúc nào đó cũng có khoảnh khắc mềm yếu chứ! Huống chi quả tim của vị lữ khách bị lưu đày này chẳng trào dâng xúc động ư?... Nỗi nhớ quê hương, niềm thương cố cảnh. Trong muôn vàn nỗi nhớ niềm thương, những người thân yêu, những người cùng môn phái, những người giang hồ tri kỷ, tri âm! Tủi sầu tê tái tâm tư, niềm vui chợt đến ngập tràn hồn ai! Ngô đại hiệp choáng ngợp trong cái không khí tự dưng bất ngờ ập đến. Bỗng dưng, hai giọt lệ nóng hổi trào ra. Phải! Ngô Thành Nguyên đại hiệp đã khóc! Vì trải qua bao năm bị đọa đày khốn khổ, người chẳng hề khiếp nhược trước mặt kẻ thù. Đêm nay, trong vòng tay của người bạn kết nghĩa ngày xưa, Ngô đại hiệp không cần phải đè nén lòng mình làm chi nữa. Người càng thấm thía với tình cảm trung hậu của người bạn giang hồ.

Con tuấn mã chở hai người cứ phi mãi suốt mấy canh trường không hề ngơi nghỉ. Rạng sáng hôm sau, hai người đã rời xa sào huyết bọn ma đầu đến hai trăm dặm. Bạch Diện Thư Sinh phóng người khỏi mình ngựa, đưa tay vuốt một cái rũ bỏ những vật dụng cải trang. Sau khi sửa soạn áo xống, bấy giờ họ Lý mới ngược nhìn lên một thoáng cho Ngô đại hiệp nhìn. Trước mặt vị cự chưởng môn phái Mã Yên Sơn là một hảo hán, râu ba chòm đen nhánh, mặt vuông, mũi thẳng, đôi mắt sáng như sao nằm dưới đôi mày lười mác, đẹp đẽ phương phi mười phần uy dũng. Gương mặt và vóc dáng vẫn còn phảng phất vẻ tráng kiện khôi ngô của một chàng lãng tử hai mươi năm về trước. Một con người lang bạt kỳ hồ, trung kiên nghĩa khí, đã từng vào sinh ra tử cùng Ngô đại hiệp phò chính diệt tà, cứu nhân độ thế! Đúng là người em kết nghĩa thừa xưa! Tuy có thêm những nét phong trần hằn lên khuôn mặt, song Ngô đại hiệp vẫn nhận ra một cách dễ dàng!

Hảo hán vừa thủ lễ khiêm cung, vừa cất giọng trang nghiêm thốt:

– Đứa em bất tài là Lý Tử Thanh xin ra mắt hiền huynh. Kính chúc người an khang trường thọ!

Ngô đại hiệp run run cảm động vội rời mình ngựa, nhào đến ôm chầm lấy người bạn tri giao, giọng thống thiết:

– Ôi chao! Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh hiền đệ!

Nói đến đây, Ngô đại hiệp lùi ra cung tay định xá:

– Ngu huynh là Ngô Thành Nguyên bái chào hiền đệ!

Bạch Diện Thư Sinh vội vã sải chân bước đến đưa hai bàn tay đón lấy đôi tay Ngô đại hiệp áp lên ngực, khẽ khàng thưa:

– Đại ca ôi! Tiểu đệ thật muôn vàn có tội với người! Tiểu đệ đã để đại ca phải chờ suốt quãng thời gian đằng đặc trong cái địa ngục trần ai, đắm chìm trong đêm dài tăm tối! Tiểu đệ xin cúi lạy đại ca rộng tình lượng thứ! Để chuộc lại lỗi lầm, tiểu đệ nguyện sẽ bảo vệ đại ca tới hơi thở cuối cùng!

– Ấy chết! Xin hiền đệ đừng nói thế! Chính ngu huynh đây mới là người có tội! Hiền đệ có biết đâu, ngu huynh nằm trong nanh vuốt kẻ thù. Đã có biết bao người đột nhập vào sào huyết lão ma đầu để giải cứu ngu huynh mà phải chịu cảnh tan xương nát thịt, đó là chưa kể họ phải bị mang gông xiềng, bị đày đọa sống lên chết xuống bao phen...

Hai anh em kết nghĩa còn giọt vắn giọt dài, than thở với nhau một hồi lâu. Như chợt nhớ ra điều gì, Bạch Diện Thư Sinh lục trọng bọc lấy ra một ít lương khô và một bầu nước. Họ Lý nói:

– Đường còn xa, vậy mời đại huynh tạm dùng đôn sơ vài món lót dạ rồi chúng ta lại tiếp tục cuộc đường trình!

Sau khi người ngựa dùng bữa qua loa, họ lại bôn hành...

Mãi cho đến chiều hôm sau, đôi bạn dừng chân lại cạnh một hồ nước mênh mông. Bên hữu vách núi dựng đứng cheo leo, những khóm hoa từ trong kẽ đá ló ra, khoe màu rực rỡ. Khói lam từ mặt hồ xanh biếc bốc lên trông tựa như muôn vàn sợi tơ mảnh, quyện với những cụm khói nơi triền núi chênh vênh trĩu xuống tạo thành nhiều cuộn mây bông làm cho cảnh vật càng thêm hư ảo.

Bạch Diện Thư Sinh vì bận tìm đường đi vòng qua mé hồ nên chẳng có thời giờ ngắm cảnh thần tiên trước mặt. Họ Lý đang loay hoay, định rẽ cương qua phía tả vì phía hữu đã bị khối đá chắn ngang chẳng thấy đường đi, bỗng cả hai đều giật mình khi thấy một bóng to lớn từ giữa mặt hồ phóng vút lên bờ, đứng chân cách đầu ngựa vài trượng. Chân vừa chấm đất, người lạ cất lên một tràng cười làm rung động vách núi, thậm chí mặt hồ đang phẳng lặng chợt gợn những đợt sóng lao xao. Người lạ có thân hình to lớn là một lão già hình dong cổ quái, mặt vàng như nghệ, râu xanh mắt đỏ, trán vồ mũi kết, hai bên lưỡng quyền nhô cao – chứng tỏ là một tay có trình độ võ công thuộc hàng cái thế.

Nhắc lại, lão quái nhân vừa cất lên một chuỗi cười chưa dứt, đã thấy Ngô đại hiệp gục đầu trên cổ ngựa. Bạch Diện Thư Sinh nhanh tay vận công tiếp trợ nội lực cho người nghĩa huynh đủ sức chống lại tiếng cười ghê rợn ấy. Riêng phần con tuấn mã thì đã khụy xuống đất, nằm bất động. Bạch Diện Thư Sinh lắc mình một cái, bay xẹt đến án ngữ trước mặt quái nhân, tay cầm chiếc quạt nan vàng, tia nhãn quang chiếu thẳng vào người lão quái:

– Hà hà! Người có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta đâu! Có phải nhà người đã dùng bí pháp “Kim phiến thần công” để hạ sát đám tiểu tốt vô dụng của ta chăng?

– Đúng vậy!

– Hà hà! Thế thì người cũng khá lắm đó! Nhưng người có biết kẻ nào bạo gan chọc đến vô địch thiên hạ võ lâm Cái Thế Tà Thần sẽ nhận lấy hậu quả như thế nào không?

– Hừ! Ta không cần biết hậu quả gì sát! Ta chỉ cần cứu đại ca ta ra khỏi chốn âm ty địa ngục của lão mà thôi! Nếu lão muốn cướp lại đại ca ta thì trước tiên phải bước qua xác chết của ta đã!

Lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần ngửa mặt cười “khà khà” rồi gằn giọng đáp:

– Được! Dù mi có không muốn chết cũng đã muộn lắm rồi! Ta sẽ đưa mi về châu Diêm Chúa rồi sẽ đến bạn mi. Đến nước này thì ta chẳng cần hấn dịch bí pháp cuối cùng cho ta nữa. Hấn sẽ xuống tuyền đài mà dịch tiếp cho Thập Điện Diêm Vương! Ha ha ha!

Bản tính của Bạch Diện Thư Sinh vốn lòng son dạ ngọc, đứng vào bậc trượng phu quân tử trên chốn giang hồ. Bởi vậy cho dù biết rõ lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần giờ đây võ công hầu như trùm thiên hạ, không người địch nổi, thế mà họ Lý vẫn

đợi cho đối phương dứt tràng cười và ra chiêu xuất thủ trước.

Sự đường đường chính chính của Bạch Diện Thư Sinh xét ra cũng bằng thừa vì lão đại ma đầu chưa dứt chuỗi cười đã dùng phép “Phi Ảo thần hành” vọt lên. Từ không trung lão dùng bí pháp “Thiên Sơn hàn âm công” đánh ngay xuống vị trí Lý Tử Thanh đang đứng. Sức mạnh và sức lạnh thật là khủng khiếp giáng xuống. Bạch Diện Thư Sinh thất kinh, vội lách mình qua mé tả năm trượng để tránh

– Âm âm!

Hai tiếng nổ chát chúa vang lên. Tiếng rền chưa kịp dứt Bạch Diện Thư Sinh đã vận nội lực dồn vào chuỗi quạt điểm chéo lên theo tuyệt chiêu “Nhất phiến đoạt hồn”. Lão đại ma đầu biết mình đánh hụt một đòn sấm sét đầu tiên đang xoay người định dùng tuyệt chiêu khác, chợt nhác thấy kim quang xẹt lên. Lão mất hồn vội đề khí chân nguyên lộn người né tránh. Song kinh lực của “Kim phiến thần công” đã liếm xéo một mảng áo choàng khá rộng làm lão khiếp đảm vội lộn liền mấy cái nữa bay ra xa. Qua hiệp đầu, lão không dám coi thường địch thủ nữa, bèn lộng trong phép “Phi Ảo thần hành” vũ lộng thần oai sử dụng ngay bí pháp “Vô Cực khí công”.

Lại nói, Bạch Diện Thư Sinh sau khi vận công dùng tuyệt chiêu “Nhất phiến đoạt hồn” trong bí pháp “Kim phiến thần công”, xảy thấy lão đại ma đầu kinh hồn khiếp vía. Suýt chút nữa nếu không nhờ thân pháp nhanh nhẹn tựa quỷ thần thì lão đã bỏ mạng rồi. Phải khách quan mà nhận xét rằng xưa nay, bí pháp “Kim phiến thần công” thật vô cùng khủng khiếp, chưa có một địch thủ nào dám chường mặt ra mà đỡ nổi lấy một chiêu. Kể từ lúc còn ở vùng Giang Đông, họ Lý đã trấn áp và làm điều đứng Hồng Sa La Sát bằng bí quyết này. Cũng chính dịp đó, Hồng Sa La Sát bị trọng thương rồi cấp tốc chuồn về Tứ Xuyên lẩn trốn!

Hôm nay, Bạch Diện Thư Sinh sẽ tận sức sử dụng “Kim phiến thần công” quyết sống mái với lão cái thế ma đầu Hỗn Thế Tà Thần.

Nhắc lại, sau khi xuất thủ chiêu đầu, Bạch Diện Thư Sinh cả mừng vì thấy lão ma đầu khiếp sợ, bèn hoành thân thoái bộ. Lý Tử Thanh vươn ngực hít sâu một luồng thiên nguyên chân khí, vận đến mười hai thành công lực xòe ngửa chiếc quạt thi triển tuyệt chiêu “Vạn vạn tinh sa”. Hàng vạn hạt cát li ti bay vút lên không trung với một tốc độ kinh hồn. Dẫu cho là thành đồng vách sắt một khi gặp phải cát tinh kia sẽ xuyên thủng ngay. Vì vậy, “Vạn vạn tinh sa” có hiệu lực giết cả trăm người chỉ trong nháy mắt.

Nhưng khi môn tuyệt chiêu này được Bạch Diện Thư Sinh thi triển thì lão đại ma đầu đã khôn lanh quỷ quyết dùng đến bí pháp “Vô Cực khí công” là một trong những bí pháp tuyệt đỉnh siêu phàm của Ngô Vương bí lục. Một vùng ánh kim quang tỏa rộng trên bầu trời. Trận mưa tinh sa vừa bay lên gặp phải vùng hào quang đều bị bắn ngược trở lại. Thế là buộc lòng Bạch Diện Thư Sinh phải bung xòe chiếc quạt vận hết sức bình sinh trụ hai chân xuống đất. Lý Tử Thanh trở chuỗi quạt lên trời, hai tay

gồng lại nắm thật chặt, nhắm thẳng vào tâm điểm vùng kim quang chọc mạnh lên bằng tuyệt chiêu “Nhất phiến đoạt hồn”. Đây là một đòn quyết định thí mạng, nên Bạch Diện Thư Sinh mới dùng toàn bộ chân nguyên! Song Lý Tử Thanh đâu ngờ rằng “Vô Cực khí công” là một môn quá ư lợi hại, nó có thể hút cạn chân khí của hàng chục đối thủ trong cùng một lúc nếu tấn công vào nó. Bởi vậy, khi mũi kinh lực xâm phạm vào vùng kim quang, lão ma đầu đã khôn lanh mở hở cho chuỗi quạt luôn vào mới khép lại! Thế rồi chỉ trong giây lát, luồng chân nguyên rùng rục sung mãn từ người Bạch Diện Thư Sinh tuôn ra ào ạt, chuyển rần rật lên nhập vào cho lão quỷ vương nhiều vô số kể. Cảm thấy kiệt dần chân lực, Lý Tử Thanh biến sắc, bụng bảo dạ: “Chết rồi, lão ma đầu này đã dùng đến bí quyết thần diệu hút cạn nguyên của ta mất! Ta mau thu hồi nội lực để bảo toàn sinh mạng chứ nếu chậm sẽ nguy khốn!”. Nghĩ rồi bèn vận công rút kim phiến về. Nhưng chuỗi quạt đã bị một sức hút mãnh liệt, không cách nào giật ra được. Bạch Diện Thư Sinh đành cắt đứt luồng chân lực và buông rời đôi tay khỏi chiếc quạt. Thân pháp không còn linh động nữa, Lý Tử Thanh loạng choạng thối lui liền năm, sáu bộ, chao đảo như kẻ hụt chân. Bấy giờ lão đại ma đầu mới chịu thôi hồi bí pháp. Lão ta vùng mạnh tay một cái, chiếc quạt nan vàng bay vèo ra giữa hồ, rơi tòm xuống vùng nước biếc mát tăm. Sau khi hiện lại bản tướng, Hồn Thế Tà Thần cất lên một tràng cười vang động một vùng:

– Kha kha kha! Bạch Diện Thư Sinh! Hôm nay là ngày tận số của mi! Vậy, trước khi hóa kiếp mi còn điều gì trăng trối nữa thì cứ nói!

Nghe chuỗi cười đình tai buốt óc của lão, Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy máu huyết trong người hoàn toàn đảo lộn. Lý Tử Thanh cố vận nội lực để chống lại tiếng cười ma quái song chân nguyên không đủ, thần lực không còn đành phải ôm đầu lăn lộn mấy vòng. Bóng dáng tử thần chậm chạp bước từng bước đến trước mặt Bạch Diện Thư Sinh. Thoạt trông cảnh tượng này chẳng khác nào con hổ đói đang chồm vờn chuẩn bị giơ bộ móng vuốt ra chụp lấy con mồi không còn sức kháng cự nữa.